

שדרש זאת מאיר רוטברג. כהוזע "המשביר" הרחיב פועלותיו במשך שנים, גדל והתעצם מאד. אבל תחילתו - שבר לרעבים. עם מאיר רוטברג נפגשתי בעבודה בשנים הבאות, ואוסף ואספר עליו בהמשך.

ובכן, באתי לדגניה וביקשתי "כיל" שעורה, ואמרתי: "אני זורע תירס ואחרי היבול אחזיר הכל". אמרו שיודיעו על החלטתם. לאחרת נמסר שהוחלט לתת לי 1/2 "כיל" כלומר 25 ק"ג.

ויתרתי על כל העניין והלכתי הביתה ללא כלום. לא האשמתי אותם ממש. ידעת כי היה עליהם לחץ כבד של דרישות, לא רצו לעשות "דפיציטים", אך אני הרגשתி שלא סומכים עלי כביכול. חשבתי שהם בודאי אומרים לעצם: מילא, 25 ק"ג שילכו לאיבוד. אבל 50 ק"ג? זה כבר יותר מדי. ביקשתי שעורה ולא חיטה כיון שהיא נקצתה מוקדם.

לא האמנתי שניתן יהיה לאפות מזה לחם, אבל בכל זאת עד שיבשיל התירס יהיה בבית משחו לאכול, נתחן את השועורה ונ בשל מזה משחו.

בעמק עיון זרענו אותה שנה תירס, ובאדמות המים זרענו 20 דונם חימצה (חומוס).

הchimpaza נזרעה אחרי פסח והבשילה מעבור שלושה חודשים. תלשנו את החימצה, נזהרנו בכל גרגיר,اما הייתה הולכת ללקט את הגראינים שנפלו. מהchimpaza הייתה אפשרות להכין אוכל.

הרעב כבד בכל הסביבה, ובמים חומדים את היבול, אני ועמנואל שמרנו עליו כלليل.

יום אחד שמרנו יחד בתחילת הלילה, אני הלכתי לנמנם קצת ועמנואל המשיך לשמר, ונרדם. אני שומע רשרוש ורואה ערבי מכניס חימצה אל העבאיה שלו. יריתי שתי יריות, הוא נבהל, תפס את העבאיה, למזו לרע בקצת האחד, וברח. החימצה התפזרה לאורך החלקה. ליקטנו הכל. לא השארנו גרגיר אחד.

גם התירס הבשיל בסופו של דבר. התירס היה מצרך יקר ביותר וכל אחד שמר על חלקתו מכל משמר, אחרית הין גונבים את הקלחים אפילו בעודם יرونקים.³²

אחרי שמכרתי את התירס שילמתי את החוב וקיבلت את הספרייה בחזרה. זה היה באוקטובר, לפני שנכנסו האנגלים, והמחיר היה גבוה.